

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 15C/72/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114220470
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Adamčíková
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2019:7114220470.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice-okolie sudkyňou JUDr. Ľubicou Adamčíkovou v právnej veci žalobcu: S.. S. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. U. X. XXX proti žalovanej: Slovenskej republike - Generálnej prokuratúre SR, Bratislava, Štúrova 2, v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Nepriznáva žalovanej náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobným návrhom, doručeným súdu dňa 8.1.2013, domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci žalobcovi skutočnú škodu a ušlý zisk vo výške 600 000,00 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 1 mil. eur. Návrhom zo dňa 17.9.2015 zobral žalobca návrh v časti prevyšujúcej 328 205,00 eur späť a domáhal sa zaplataenia skutočnej škody vo výške 76 685,00 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 251 520,00 eur. Konanie v časti prevyšujúcej 328 205,00 eur súd zastavil uznesením zo dňa 17.9.2015, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.10.2015. Svoj žalobný návrh žalobca odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach dňa 27.9.2004 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa. Dňa 7.12.2004 prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal obžalobu pre trestné činy, ktoré boli predmetom vznesenia obvinenia voči žalobcovi. Trestné stíhanie žalobcu skončilo právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, ktorým bol potvrdený oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu v Michalovciach zo dňa 20.3.2009 3T 171/2007. Žalobca bol v čase vznesenia obvinenia činným advokátom, s prihliadnutím na dĺžku jeho advokátskej praxe povest' v spoločnosti, treba vziať do úvahy spoločenské postavenie, ako aj následky dlhodobého trestného stíhania. Dôsledkom trestného stíhania bola absolútna strata klientely, strata a opakovaná vynútená zmena sídla kancelárie, dokonca aj smrť matky žalobcu. Má za to, že je potrebné odškodniť všetky následky, ktoré vznikli žalobcovi v dôsledku medializácie prípadu, dopadu všetkých možných negatívnych čiastkových skutočností, v kontexte s osobou žalobcu a posúdiť nepriaznivé výsledky na konanie štátu, na život žalobcu, rodiny, okruh blízkych. Poukázal na obdobný prípad vo veci JUDr. C., proti Ministerstvu vnútra SR, keď trestné stíhanie menovaného skončilo zastavením po 30 dňoch a došlo k mimosúdnej vyrovnaniu so žalobcom vo výške 1 640 000,00 eur výlučne na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

2. Žalovaná žiadala žalobný návrh zamietnuť z dôvodu, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom oprávneným konať za štát v danej veci, je to buď Ministerstvo vnútra SR alebo Ministerstvo spravodlivosti SR. Rozhodnutie o pozbavení výkonu advokátskej činnosti vydala Advokátska komora a nie Generálna prokuratúra SR, žalobca mohol od 8.7.2005 vykonávať advokátsku činnosť po zrušení rozhodnutia o pozastavení výkonu advokátskej činnosti. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by stratil

klientelu, v dôsledku trestného stíhania nepredložil o tejto skutočnosti žiadny dôkaz. Ak namietal, že dokazovanie je predmetom advokátskeho tajomstva, mohol tieto skutočnosti preukázať iným spôsobom. Predložil iba daňové priznanie, pričom skutočnú škodu, tak ako ju vyčíslil tento výpočet, je neakceptovateľný a nepreukázal ušlý zisk. Okresný súd v Michalovciach v oslobodzujúcom rozsudku rozhodol o oslobodení žalobcu nie preto, že by sa skutok nestal, ale preto, že skutok nie je trestným činom a že vykazuje znaky disciplinárneho previnenia, ktoré nebolo možné začať z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty, teda miera závažnosti konania, ktoré bolo preukázané, iba nespĺňala podstatné znaky trestného činu. Nárok na náhradu skutočnej škody nebol predbežne prerokovaný, preto ho nie je možné priznať.

3. Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 19.11.2015 pod sp.zn. 40C/226/2014 vo veci rozhodol tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30 000,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a nepriznal žalovanej náhradu trov konania. Pri rozhodovaní vychádzal Okresný súd Košice I zo zistenia, že vo vzťahu k žalobcovi bolo uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 27.9.2004 začaté trestné stíhanie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa v súbehu s trestným činom vydierania. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorá bola zamietnutá. Žalobca následne bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.1.2010, oslobodený spod obžaloby. Voči žalobcovi bolo vedené disciplinárne konanie Slovenskou advokátskou komorou, ktoré bolo rozhodnutím zo dňa 26.11.2004 prerušené po dobu trestného stíhania. Žalobca mal v rozhodnutí Slovenskej advokátskej komory pozastavený výkon advokácie z dôvodu, že bolo začaté trestné stíhanie, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, bolo rozhodnutie Slovenskej advokátskej komory o pozastavení advokácie žalobcovi zrušené a žalobca vykonával advokátsku činnosť od 2.6.2006. Žalobca mal teda pozastavený výkon advokácie od 22.11.2004 do 2.6.2006. Advokátsku činnosť opätovne žalobca vykonával od 3.6.2006 do 30.4.2009. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstvo vnútra SR, v ktorom sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1 600 000,00 eur. Jeho návrhu nebolo vyhovené. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel Okresný súd Košice I k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je čiastočne dôvodný a nárok na náhradu majetkovej ujmy je nedôvodný. Podľa názoru súdu prvej inštancie, oslobodzujúci rozsudok má rovnaké účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, preto mal za to, že bola splnená podmienka o existencii nezákonného rozhodnutia. Ďalej bol toho názoru, že po predbežnom prerokovaní došlo s účinnosťou od 1.1.2013 k novelizácii ust. § 4 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z., podľa ktorého v zmysle ust. písm. f) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR. Žalobca sa po čiastočnom späťvzátí domáhal nemajetkovej ujmy vo výške 251 520,00 eur. Súd bol toho názoru, že každé trestné stíhanie predstavuje závažný zásah do osobnostných práv fyzickej osoby a vyvoláva negatívne dôsledky pre život jednotlivca. Súd bol toho názoru, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v dôsledku trestného stíhania žalobca utrpel ujmu v osobnom, rodinnom a pracovnom živote. Z výpovede žalobcu mal za preukázané, že trestné stíhanie žalobcu hlboko ľudsky zasiahlo. V priebehu samotného trestného stíhania bol nútený podrobiť sa úkonom trestného stíhania jednotlivých orgánov činných v trestnom konaní, pričom samotné trestné stíhanie trvalo 4 roky a 4 mesiace. Žalobca podľa názoru súdu okrem tvrdenia, že trestné stíhanie malo na jeho osobu negatívny dopad, nepredložil žiadne dôkazy o tejto skutočnosti, nemajetková ujma bola spôsobená žalobcovi samotnou skutočnosťou, že viac ako 4 roky bol v strese a neistote, spôsobeným trestným stíhaním a bolo jednoznačne preukázané, že v dôsledku začatia trestného stíhania mu bol pozastavený výkon advokátskej činnosti v období od 22.11.2004 do 2.6.2006. Z uvedeného je zrejmé, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho pracovnú činnosť, kedy nemohol vykonávať v dôsledku trestného stíhania výkon advokácie. Žalobca síce nepreukázal tvrdenú stratu klientely, je nepochybné, že ak nemohol vykonávať advokátsku činnosť, k strate klientely za predmetné obdobie došlo. Všetky uvedené následky predstavujú nemajetkovú ujmu a sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Súd bol ďalej názoru, že u žalobcu došlo v dôsledku trestného stíhania k zníženiu spoločenského postavenia, keďže po dobu viac ako 4 rokov bol vystavený stresu, úzkosti, frustrácie z trestného stíhania, nemohol vykonávať advokátsku činnosť po dobu viac ako jeden a pol roka a nepochybne sa to prejavilo aj v strate príjmu. Predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu, občianskej bezúhonnosti, cti, vážnosti v spoločnosti a najmä jeho profesionálnej činnosti, nakoľko bol v rozpore so skutočnosťou označený za páchatel'a protiprávnej činnosti závažného charakteru útoku na verejného činiteľa v totožnej profesijnej oblasti ako bol sám činný. Súd bol teda toho názoru, že nemajetkovú ujmu, ktorá žalobcovi v dôsledku trestného stíhania vznikla, nie je možné odstrániť inak ako priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady, pričom

jej výška by mala korešpondovať so životnou úrovňou obyvateľstva, ako aj sumami, ktoré sú v tom ktorom štáte vyplácané ako odškodnenie z titulu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti poukazuje súd na výšku vyplatenej nemajetkovej ujmy JUDr. E. C., S.. J. A., Q. D. a pod.. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že žalobca okrem samotného tvrdenia, že došlo k ujme na jeho právach inými dôkazmi túto skutočnosť nepreukázal, s poukazom na obdobné citované konania ustálil výšku nemajetkovej ujmy v sume 30 000,00 eur. Keďže sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy po čiastočnom späťvzati vo výške 251 520,00 eur, súd vyhovel návrhu v časti 30 000,00 eur a v prevyšujúcej časti nemajetkovej ujmy návrh ako nedôvodný zamietol. Súd zamietol aj návrh žalobcu na náhradu majetkovej ujmy vo výške 76 685,00 eur, nakoľko tento nebol predbežne prerokovaný s príslušným orgánom. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a nepriznal žalovanej, ktorá mala úspech v prevyšujúcej časti, náhradu trov konania, keďže žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

4. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcom výroku podal včas odvolanie žalobca a vo vyhovujúcom výroku aj žalovaná.

5. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 1.3.2017 pod sp.zn. 1Co 148/2016 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok v zamietajúcom výroku a zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Odvolací súd v zrušujúcom rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci ak dospel k záveru o zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci v dôsledku nezákonného rozhodnutia, ak vychádzal z názoru, že oslobodzujúci rozsudok má rovnaké účinky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, avšak jeho rozhodnutie v časti ohľadom výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy považuje za nepreskúmateľné. Je nesporné, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby pre trestný čin útoku na verejného činiteľa v jednočinnom súbehu s trestným činom vydierania a vo vzťahu k nemu bolo trestné stíhanie zastavené. Súd prvej inštancie v prejednávanvej veci však poznatky z trestného konania vedeného proti žalobcovi - ako vyplýva z obsahu spisu - prakticky nevyužil a obmedzil sa iba na uvedenie jeho výsledku. Nezameral dokazovanie na zistenie okolností, či došlo alebo nedošlo ku skutku, pre ktorý bol následne trestne stíhaný. Je tomu tak preto, že oslobodzujúcim rozsudkom vydaným v trestnom konaní nie je súd v občianskom súdnom konaní viazaný a že na základe výsledkov dokazovania môže dospieť k záveru, že skutok, pre ktorý bol účastník občianskeho súdneho konania trestne stíhaný a v ktorom je vzhliadané jeho protiprávne konanie sa stal, i keď súd v trestnom konaní urobil záver, že tento skutok nebol preukázaný. Preto jednotlivými výpoveďami a dokladmi z trestného konania je treba vykonať v občianskom súdnom konaní dokazovanie a pri zisťovaní skutkového stavu k nim prihliadať, i keď súd samotným výsledkom trestného konania (oslobodzujúcim rozsudkom) nie je viazaný. Ďalej odvolací súd uviedol, že súd v ďalšom konaní zameria dokazovanie na zistenie, či došlo alebo nedošlo ku skutku, pre ktorý bol žalobca následne stíhaný a za tým účelom vykoná dokazovanie nielen samotnými listinami obsiahnutými v trestnom spise, ale aj výsluchom poškodeného. Ak súd dospeje k záveru, že žalobca sa dopustil konania, pre ktoré bol následne trestne stíhaný, nepovedie to síce k záveru o tom, že si trestné stíhanie zavinil sám a tým pádom k vylúčeniu zodpovednosti štátu za poškodenému trestným stíhaním vzniknutú ujmu, ale pôjde o dôležitú okolnosť pri stanovení formy a prípadne výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy. Uložil súdu prvej inštancie za účelom rozhodnutia o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu vychádzať z názoru odvolacieho súdu a zamerať dokazovanie na zistenie, či žalobca sa dopustil konania, pre ktoré bol trestne stíhaný. Za tým účelom vykonať dokazovanie listinami z trestného konania vedeného pod sp.zn. 3T 171/07, výsluchmi svedkov a najmä výsluchom poškodeného.

7. Čo sa týka nepriznania majetkovej ujmy žalobcovi, odvolací súd považuje odvolanie žalobcu v tejto časti za nedôvodné. Poukázal na správne konštatovanie súdu prvej inštancie v predmetnom rozsudku, že žalobca svoj nárok na náhradu majetkovej ujmy predbežne neprerokoval s príslušným orgánom. Poukázal na ust. § 16 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. a ust. § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z., z ktorých je zrejmé, že poškodený sa môže domáhať uspokojenia svojho nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde až potom, ak príslušný orgán neuspokojí jeho nárok na náhradu škody do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Ďalej poukázal na to, že z obsahu spisu v prejednávanvej veci je zrejmé, že žalobca písomným podaním zo dňa 26.1.2010 požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nepožiadaval však o predbežné prerokovanie jeho nároku na prípadnú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Z uvedeného dôvodu preto správne postupoval súd prvej

inštancie ak nárok žalobcu v časti majetkovej ujmy zamietol, a preto odvolací súd v tejto časti rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 21.2.2018 pod sp.zn. 12 NcC 6/2018 rozhodol, že spor vedený na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 40C 226/2014 sa prikazuje na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Košice-okolie.

9. Okresný súd Košice-okolie preto vykonal dokazovanie v zmysle zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach, a to oboznámením listinami z trestného konania pod sp.zn. 3T 171/07, výsluchom svedka - poškodeného S.. Q. Z., ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

10. Žalobca na pojednávaní dňa 17.4.2019 zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu a poukázal na ust. § 135 O.s.p., v ktorom je uvedené, že súd nemôže preskúmavať rozhodnutia súdov. Žalobca poukázal na oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu v Michalovciach, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a uviedol, že vzhľadom na to, že bol v trestnom konaní oslobodený žiada, aby táto skutočnosť bola vzatá ako nespochybniteľný fakt pri rozhodovaní o výške náhrady škody vyplývajúcej zo zák. č.514/2003 Zb., a to tak škody majetkovej ako aj škody nemajetkovej, ktorú vie kedykoľvek presne vyčíslieť. Čo sa týka námietok prokuratúry ako strany sporu v tomto konaní poznamenal, že súd by sa mal zaoberať tou skutočnosťou, či z jeho podania bola naplnená skutková podstata nejakého disciplinárneho previnenia. Uviedol, že na vedenie disciplinárneho konania je príslušná advokátska komora a nie súd a disciplinárne konanie v tejto veci bolo riadne vedené disciplinárnou komisiou na základe rozhodnutia, v ktorej mu bol pozastavený výkon advokácie z roku 2004, voči ktorému rozhodnutiu podal odvolanie, ktoré konanie skončilo až na Najvyššom súde SR tým, že Najvyšší súd SR zamietol odvolanie Slovenskej advokátskej komory proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach o udelení disciplinárneho trestu. Takže disciplinárne konanie riadne prebehlo. Preto žiadal, aby mu súd priznal ako náhradu skutočnej škody vo výške 240 000,00 eur, a to na tom základe, že súd by mal vychádzať jednoznačne z príjmov poškodeného, ktoré dosahoval pred začatím trestného stíhania, pretože na základe nespochybniteľných dôkazov je zrejmé, že v čase pred začatím trestného stíhania dostával jednoznačne príjem vo výške v priemere 16 000,00 eur ročne, čiže tá náhrada škody za roky trestného stíhania až dodnes je suma 240 000,00 eur. Od tejto sumy odpočítal výšku príjmov, ktoré v priebehu týchto rokov dosiahol, ktorá bola evidentne dosiahnutá vo výške 45 768,00 eur, takže žiada ako náhradu skutočnej škody, aby mu súd priznal vo výške 194 232,00 eur. Čo sa týka náhrady škody uplatnenej v zmysle § 17 ods.1 zák.č.514/2003 Zb. označovanej ako ušlý zisk, teda náhradu tej časti škody, ktorá by sa mala rovnať výške prirodzeného a obvyklého ročného prírastku a majetku, ktorého pôvod pochádzal z výsledkov práce oprávneného v porovnaní s porovnateľnými ukazovateľmi predchádzajúceho obdobia. V tejto časti navrhol, aby súd priznal náhradu škody vo výške 30 000,00 eur, a to jednoduchým výpočtom sumu 2 000,00 eur mesačne x 15 mesiacov trvania trestného stíhania. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, túto si uplatnil v zmysle § 17 ods.2 cit. zákona vo výške 9 600,00 eur, presne podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 30Cdo 2813/2011, ktoré upravuje výšku nemajetkovej ujmy takým spôsobom, že výška nemajetkovej ujmy by sa v nijakom prípade nemala dostať na vyššiu úroveň než je výška náhrady škody poskytovaná súdmi v prípade náhrady škody za neprimeranú dĺžku konania. Takto určená výška nemajetkovej ujmy dosť nezvyklá je, pretože aj súdy priznávajú v zásade náhradu škody nemajetkovej ujmy podstatne vyššiu až v 100 tisícových výškach. Poukázal na mimosúdnu dohodu JUDr. C. a Generálnej prokuratúry, kedy bola S.. C. uhradená ako nemajetková ujma suma vo výške 1 mil. eur. Zacitoval niekoľko rozsudkov, ktorými bola priznaná náhrada neidentifikovanej škody, pretože nie je uvedené, čo je majetková, čo je nemajetková ujma, čo je zisk, ako napr. Okresný súd v Banskej Bystrici vo veci 14C/112/2002 vo výške 232 357,43 eur, Okresný súd v Prešove vo veci 9C/92/2007 bola navrhovateľovi priznaná suma 230 000,00 eur, Okresným súdom v Pezinku, číslo konania uviesť nevedel, bolo priznané advokátovi so sídlom v Piešťanoch JUDr. H. odškodné vo výške 400 000,00 eur na základe toho, že jeho meno sa údajne neoprávnene objavilo na zoznamoch spolupracovníkoch ŠTB. Ďalej zacitoval z rozsudku Najvyššieho súdu ČR 30Cdo 2813/2011, v ktorom sa udáva, že v konečnom dôsledku musí výška súdom priznaného zadostučinenia v prípadoch, ktoré sa v podstatných skutkových znakoch zhodujú, teda výška priznaného zadostučinenia by sa bez zjavných a podstatných skutkových odlišností konkrétneho prípadu nemala odlišiť od výšky prípadného zadostučinenia priznaného v obdobne skutkovo obdobnom prípade.

11. Zástupca žalovanej poukázal na to, že disciplinárne konanie, na ktoré poukázal žalobca, nebolo skončené disciplinárnym postihom žalobcu z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Poukázal na

to, že Okresný súd v Michalovciach oslobodzujúcim rozsudkom oslobodil žalobcu z dôvodu, nakoľko skutok nie je trestným činom a vychádzajúc z odôvodnenia tohto rozsudku, v predposlednom odseku súd prvého stupňa konštatoval a zároveň poukázal na tú skutočnosť, že vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, nebolo možné túto vec postúpiť na prejednanie disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory. S týmto právnym názorom sa stotožnil aj Krajský súd v Košiciach, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Z uvedeného vyplýva, že je nesporné, že skutok sa stal, len nemal mieru nebezpečnosti takú pre spoločnosť, že by bol posúdený ako trestný čin. Javí sa, že by bolo možné ho posudzovať ako disciplinárne previnenie podľa Zákona o advokácií. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa dopustil tohto konania, pre ktoré bolo následne trestné stíhanie. Z toho dôvodu považuje za nemorálne, aby za konanie, ktoré je možné posúdiť ako konanie, ktoré je v rozpore s profesnou etikou advokáta, bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma. Zároveň poukázal na to, že nie je možné ani akceptovať ani jeden z výpočtov majetkovej alebo nemajetkovej ujmy, ktorú prezentoval žalobca vo svojom vyjadrení, keďže zákonodarca jednoznačne v ust. § 17 ods. 3 zák.č.514/2003 Zb. ustanovil, že výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch je možné určiť iba s prihliadnutím na ust. pod písm. a/, ktoré sú v tomto zákone uvedené, a to písm. a-d/. Poukázal na to, že doposiaľ žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená v jednotlivých týchto oblastiach, ktoré tu zákonodarca upravil a z toho dôvodu je toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré je primárne na jeho strane. Preto navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a pokiaľ by sa súd nestotožnil s týmto názorom, tak v prípade ustanovil žalovanej povinne písomne sa ospravedlniť žalobcovi, tak ako to bolo uvedené aj v rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, avšak túto možnosť považoval až za druhoradú.

12. Žalobca poukázal opätovne na uznesenie Krajského súdu vo veci 11Co 186/2017 zo dňa 20.11.2018, čo sa týka nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma je kategóriou čiste subjektívnou, ktorú je možné preukázať iba so značnými obtiažami, a preto vo svojej podstate súd neposudzuje rozsah a formu odškodnenia podľa toho ako sa poškodený cítil, ale či mal vzhľadom na všetky okolnosti dôvod cítiť sa byť na nehmotných hodnotách poškodený. Tieto úvahy v konečnom dôsledku vyústili do záveru, že vznik nemajetkovej ujmy nie je potrebné dokazovať v situácií kedy je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá. Už samotné trestné stíhanie významne zasahuje sa osobného a súkromného života jednotlivca, do cti, dobrej povesti, dobrého mená, a to tým skôr, ak sa jedná, že obvinenie je nepravdivé a dôjde teda k oslobodeniu. Napokon je potrebné v úvahách ohľadne formy a výšky odškodnenia spôsobenej nezákonným trestným stíhaním mať na zreteli tiež, že odškodnenie by sa nemalo bez zjavných a podstatných skutkových odlišností konkrétneho prípadu v podstate odlišovať od zadosťučinenia priznaného v skutkovo obdobných prípadoch.

13. Právny zástupca žalovanej poukázal na rozhodnutie predsedníctva Slovenskej advokátskej komory z 10.9.2004, ktoré nie je rozhodnutím o disciplinárnom postihu. Je to rozhodnutie iba o pozastavení výkonu advokácie, pričom toto oprávnenie vyplýva advokátskej komore z ust. § 8 ods. 2 písm. b/ Zákona o advokácií, kde sa uvádza, že komora môže pozastaviť výkon advokácie tomu, proti komu sa začalo trestné stíhanie za trestný čin do právoplatného rozhodnutia vo veci. Tento právny inštitút je odlišný oproti tomu, ktorý prichádza do úvahy v čase právoplatného skončenia trestného konania, pokiaľ by neuplynula zákonná lehota na disciplinárny postih, by mohol vo veci konajúci trestný súd danú vec postúpiť za účelom ďalšieho konania Slovenskej advokátskej komore a na túto skutočnosť oba sudy, ktoré vo veci právoplatne rozhodli, poukazovali.

14. Vypočutý svedok S.. Q. Z. vo svojej výpovedi uviedol, že žalobcu pozná ako stranu sporu v niektorých veciach, v ktorých vystupoval ako žalovaný, ktoré on prejednával. Vzhľadom na odstup času si už nepamätal, ale pridrižoval sa vyjadrenia, ktoré v trestnom konaní uviedol a ak budú nejaké odchýlky tak iba vzhľadom k tomu, že prešla značná doba. Uviedol, že žalobca ho navštívil v jeho služobnej kancelárii. Bolo to zhruba pred 15 rokmi, bolo to na jeseň, keď žalobca prišiel do jeho služobnej kancelárie, bol značne rozčúlený, že ako to, že rozsudok je právoplatný keď jemu nič nebolo doručené. On mu vysvetlil, že je advokát a že odmietal preberať zásielku. V podstate ani príslušníci polície mu nevedeli doručiť rozsudok, a preto správoplatnil tento rozsudok. Presne sa už nepamätal, ale uviedol, že idú po ňom výpalníci a že mu odtrhne hlavu, pokiaľ do 24 hodín s tým niečo neurobí alebo urobí, už presne nevedel. Na to oznámil žalobcovi, že to musí oznámiť vedeniu. Žalobca ho uchopil asi za odev, košeľu, kravatu, presne si nepamätal, ale povedal, že on ešte nie je rozčúlený, ale keď bude rozčúlený, pričom presnú citáciu odkázal na trestný spis, lebo si už nepamätá, pretože to bolo asi pred 15 rokmi. Potom žalobca odišiel z kancelárie, tresol dverami a uvoľnila sa výplň skla. V kancelárii sa nachádzal iba on a žalobca. Nepamätal si už či niekto počul túto komunikáciu medzi ním a žalobcom, v trestnom konaní boli vypočutí

aj svedkovia. Následne odišiel k predsedovi súdu S.. K. a oznámil mu a následne hneď v ten deň išiel aj na Okresnú prokuratúru a podal trestné oznámenie na žalobcu. Na chodbe stretol vyššiu súdnu úradníčku, asi S.. B..

15. Na otázku právneho zástupcu žalovanej, či žalobca k nemu prišiel na predvolanie a či toto stretnutie bolo vopred dohodnuté, svedok uviedol, že nebolo dohodnuté stretnutie, že žalobca bez predvolania vošiel do kancelárie a že nebolo dohodnuté nič. Taktiež nebol oboznámený z vrátnice, že prichádza žalobca. Ďalej uviedol, že bola to nepríjemná záležitosť, v každom prípade to bol atypický postup, ktorý sa nezvykne v praxi odohrávať, pričom v justícií robí už viac ako štvrtstoročie. Na ďalšiu otázku právneho zástupcu žalovanej, aké mal pritom pocity, keď bol chytený za košeľu a pod krk, za kravatu, uviedol, že ťažko bolo posúdiť či to žalobca myslel vážne, pretože padli tam slová „tí výpalníci“ a opätovne odkázal na trestný spis. Uviedol, že nebolo to ľahostajné, to je pochopiteľné a ťažko definovať tento prežitok.

16. Z oboznámeného spisu Okresného súdu Michalovce sp.zn. 3T 171/2007, a to zo zápisnice o výsluchu svedka - S.. T. B.J., že pracuje na Okresnom súde Košice I vo funkcií vyššej súdnej úradníčky a jej kancelária č.306 na 3.poschodí susedí s kanceláriou č.305, v ktorej pracuje S.. Q. Z.. Uviedla, že na presný čas si nespomína, ale mohlo byť okolo 9.30 hod., keď spolu s kolegyňou K.. D. H. počuli hlasy znejúce z vedľajšej kancelárie č.305. Jeden z týchto hlasov patril S.. Z., ktorého osobne pozná. K obsahu rozhovoru sa vyjadriť nevedela, len uviedla, že intenzita týchto hlasov sa stupňovala. Na to počula jasne znejúce slová „ste podplatený“ a buchnutie vedľajšími dverami na kancelárii č.305 až do takej miery, že bolo počuť vibráciu skla. Jej kolegyňa K.. H. vyšla na chodbu a keď sa vrátila do kancelárie povedala jej, aby sa išla pozrieť či sa sudcovi niečo nestalo, na čo ona odišla do kancelárie k S..Z. s otázkou, či sa mu niečo nestalo a z výrazu a gestikulácie pochopila, že nie, iba S.. Q. Z.D. uviedol, že mal nepríjemnú stránku.

17. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne K.. D. H. bolo zistené, že pracuje na Okresnom súde Košice I vo funkcií vyššej súdnej úradníčky a jej kancelária č.306 susedí s kanceláriou č.305, v ktorej pracuje S.. Q. Z.. Uviedla, že na presný čas si nespomína, ale bolo to určite po 9.00 hod., keď spolu s kolegyňou S.. B. počuli hlasy z vedľajšej kancelárie od S.. Z.. Podľa jej názoru išlo o hádku medzi S.. Z.D. a jej neznámym hlasom. K obsahu tejto hádky sa presne vyjadriť nevedela a táto hádka mohla trvať niekoľko minút, podľa jej názoru, asi 7 minút. Keďže to podľa nej trvalo dlho, vstala, otvorila dvere a ostala stáť vo dverách a videla, ako vo vedľajšej kancelárii č.305 stojí jej neznáma osoba. Bol to muž vo veku okolo 50 rokov, mal prešedivé vlasy, odetý bol do koženej bundy a mal rifle. K tomuto mužovi uviedla, že ho počula ako vravel slovo „podplatený“, celú vetu uviesť nevedela. Následne videla ako tresol dverami kancelárie č.305 a odišiel k výťahu.

18. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne K. V. bolo zistené, že pracuje na Okresnom súde Košice I vo funkcií asistentky senátu. K predmetu výsluchu nevedela nič uviesť ani nepočula ani nevidela, že by sa niečo dialo v kancelárii S.. Z..

19. Zo zápisnice o výsluchu svedka S.. O. K. bolo zistené, že dňa 27.9.2004 bol vo svojej kancelárii spolu s JUDr. Q., kde sa odrazu uňho objavil sudca S.. Q. Z.. Bol dosť rozrušený a povedal mu, že bol slovne a fyzicky napadnutý advokátom S.. B.. Údajne prišiel za ním do jeho kancelárie a hodil mu na stôl právoplatný rozsudok s tým, že s tým rozsudkom musí urobiť poriadok, vraj mu vykrikoval, že je v tejto veci podplatený. Údajne ho mal pritom chytiť aj pod krk a pri odchode z jeho kancelárie mal buchnúť dverami silno, že došlo k poškodeniu skla z rámu s tým, že sa vyklopilo. S.. Z. mu oznámil, že v tejto veci ide podať na prokuratúru trestné oznámenie, čo aj učinil.

20. Zo zápisnice o výsluchu svedka S.. W. Q. bolo zistené, že dňa 27.9.2004 bol v kancelárii s S.. O. K., pričom v uvedenej kancelárii sa odrazu objavil sudca S.. Q. Z.. Bol veľmi rozrušený a hovoril, že bol verbálne a fyzicky napadnutý advokátom S.. B.. Vraj S.. B. prišiel za ním do jeho kancelárie a hodil mu na jeho pracovný stôl nejaký právoplatný rozsudok so slovami, že ten rozsudok musí dať do poriadku. Ďalej mu vykrikoval, že je v danej veci podplatený. Údajne ho mal S.. B. pritom chytiť pod krk a pri jeho odchode z uvedenej kancelárie mal buchnúť dverami tak silno, že došlo k vyklopeniu skla z rámu. S.. Z. uviedol, že v tejto veci ide podať na prokuratúru trestné oznámenie, čo aj učinil.

21. Zo zápisnice o výsluchu svedka O. N. bolo zistené, že pracuje v justičnej strážii pri Krajskom súde Košice vo funkcií vedúci strážny Justičnej stráže. V ten deň (27.9.2004) vykonával službu v čase od

7.00 hod. do 15.00 hod. a túto službu vykonával na hlavnom vchode do objektu súdu. Čo sa týka osoby obvineného JUDr. S. B., pamätal si, že tento muž navštívil dnes (27.9.2004) budovu súdu, v ktorom čase to bolo, uviesť nevedel. Bolo to však určite do 9.45 hod., kedy sa dozvedel od predsedu okresného súdu S.. K., k akej udalosti došlo. Na hlavnom vchode nie je vedená evidencia stránok prichádzajúcich do budovy súdu, takže sa nevedel vyjadriť, za kým na súde uvedený muž išiel.

22. Zo zápisnice o výsluchu svedka F. N. bolo zistené, že pracuje v justičnej stráži pri Krajskom súde Košice vo funkcii strážny justičnej stráže. V tom čase (27.9.2004) vykonával službu v čase od 7.00 hod. do 15.00 hod.. Službu vykonával na stanovišti č.2 - Okresný súd Košice I a Okresný súd Košice II. Čo sa týka osoby obvineného S.. S. B., pamätá si, že tento muž navštívil v ten deň budovu súdu, prechádzal okolo jeho stanovišťa a na dotaz osoby za kým ide uviedol, že „ide na právoplatnosti“. Preukázal sa svojim advokátskym preukazom. On menovaného pozná osobne, nakoľko na súde sa pohybuje často. V ktorom čase prechádzal okolo neho uviedol, že to mohlo byť v čase o 9.15 hod.. Naspäť ho okolo jeho stanovišťa odchádzať nevidel. O probléme, ktorý sa udial v kancelárii S.. Z., sa dozvedel od veliteľa stráže nadpor. O.R. J.. Na jeho stanovišti sa eviduje príchod stránok, a to fyzických osôb, advokátov a prísediacich nezapisujú. Preukazujú sa len svojim preukazom totožnosti, resp. advokátskym preukazom.

23. Podľa § 1 písm. a/ zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zák.č. 514/2003 Z.z.), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

24. Podľa § 3 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 3 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

26. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zák.č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

27. Podľa § 5 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

28. Podľa § 6 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

29. Podľa § 15 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadost“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

30. Podľa § 16 ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že

neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

31. Podľa § 17 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

32. Podľa § 17 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

33. Podľa § 17 ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

34. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody nie je dôvodný.

35. Keďže nárok žalobcu na náhradu majetkovej ujmy bolo rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 19.11.2015 pod sp.zn. 40C 226/2014 zamietnutý a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1.3.2017 pod sp.zn. 1Co 148/2016 potvrdený, rozsudok Okresného súdu Košice I v tejto časti, súd sa už týmto nárokom žalobcu nezaoberal. Predmetom konania po vrátení veci odvolacím súdom bol už iba nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy.

36. Zák.č.514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť.

37. V prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

38. Súd dôsledne vychádza z citovaného zákonného ustanovenia s prihliadnutím na všetky dôkazy, výsluchy svedkov, listinné dôkazy a viazaný závermi - odvolacím súdom tak, ako boli naposledy prezentované v rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co 148/2016 konštatuje, že v danom prípade nevidí dôvody na to, aby priznal nemajetkovú ujmu žalobcovi, čo i len sčasti ním uplatneného nároku, a to preto, že dôkazy, ktoré boli vykonané, nemôžu objektívne privodiť situáciu a záver, z ktorého by bolo zrejmé, že to bolo práve trestné stíhanie žalobcu, v dôsledku ktorého mu vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

39. Odvolací súd uložil v zrušujúcom rozsudku sp.zn. 1Co 148/2016 zo dňa 1.3.2017 Okresnému súdu zamerať dokazovanie na zistenie, či žalobca sa dopustil konania, pre ktoré bol trestne stíhaný a za tým účelom vykonať dokazovanie nielen samotnými listinami obsiahnutými v trestnom spise, ale aj výsluchom poškodeného. Ak súd dospeje k záveru, že žalobca sa dopustil konania, pre ktoré bol následne trestne stíhaný, nepovedie to síce k záveru o tom, že si trestné stíhanie zavinil sám a tým pádom k vylúčeniu zodpovednosti štátu za poškodenému trestným stíhaním vzniknutú ujmu, ale pôjde o dôležitú okolnosť pri stanovení formy a prípadne výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy.

40. Zo súdom doplneného dokazovania, a to najmä výsluchu poškodeného - svedka S.. Q. Z. a oboznámených svedeckých výpovedí v trestnom konaní bolo nepochybne preukázané, že došlo ku skutku, pre ktorý bol žalobca následne stíhaný. Je nesporné, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby pre trestný čin útoku na verejného činiteľa v jednočinnom súbehu s trestným činom vydierania rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 20.3.2009 sp.zn. 3T 171/2007, v spojení s rozhodnutím Krajského

súdu v Košiciach zo dňa 20.1.2010, nakoľko skutok nie je trestným činom. V odôvodnení rozsudku Okresného súdu Michalovce je uvedené, že konanie obžalovaného (S.. S. B.) voči sudcovi (S.. Q. Z.) síce nenaplnilo žiadnu zo skutkových podstát uvedených v osobitnej časti trestného zákona, ale takéto konanie mohlo naplniť pojmové znaky disciplinárneho previnenia v zmysle § 18 ods.3 zák.č.586/2003 Z.z. o advokácii v platnom znení, kde na prejednaní a rozhodnutí je príslušný iný orgán, a to disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory. Vzhľadom však na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku nebolo možné túto vec postúpiť na takéto prejednanie, keďže v zmysle uvedeného zákona je možné takéto návrh na prejednanie disciplinárneho previnenia podať max. do dvoch rokov od jeho spáchania. Na základe toho dospel súd k záveru, že skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný a ktorý možno považovať za protiprávne konanie, sa stal. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že skutok sa stal, avšak nemal takú mieru nebezpečnosti pre spoločnosť, že by bol posúdený ako trestný čin. Súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že bolo by nemorálne, aby za konanie, ktoré je možné posúdiť ako konanie, ktoré je v rozpore s profesnou etikou advokáta, bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma.

41. Rovnako výsledky dokazovania neopravňujú súd k záveru, že toto trestné stíhanie poznačilo natrvalo a zásadne aj spoločenskú reputáciu žalobcu, pretože nemal preukázané, či skutočne a do akej miery došlo k zníženiu občianskej cti a dôstojnosti žalobcu na verejnosti a ako konkrétne a kým sa tak malo stať. Žalobca vo všeobecnosti poukázal na rozhodnutia, v ktorých sa priznávajú občanom nepomerne vyššie sumy za nemajetkovú ujmu, ako požaduje on. Žalobca citoval uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co 186/2017 zo dňa 20.11.2018, v ktorom je uvedené, že nemajetková ujma je kategóriou čiste subjektívnou, ktorú je možné preukázať iba so značnými obtiažami, a preto vo svojej podstate súd neposudzuje rozsah a formu odškodnenia podľa toho ako sa poškodený cítil, ale či mal vzhľadom na všetky okolnosti dôvod cítiť sa byť na nehmotných hodnotách poškodený. Tieto úvahy v konečnom dôsledku vyústili do záveru, že vznik nemajetkovej ujmy nie je potrebné dokazovať v situácií, kedy je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá. Už samotné trestné stíhanie významne zasahuje do osobného a súkromného života jednotlivca, do cti, dobrej povesti, dobrého mena, a to tým skôr, ak sa jedná, že obvinenie je nepravdivé a dôjde teda k oslobodeniu. Žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy skutkovo nevymedzil a neodôvodnil akým spôsobom mala byť narušená jeho povesť, vážnosť a dôstojnosť, ako dospel k výške nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňuje a z čoho nemajetková ujma vlastne pozostáva. Žalobca súdu iba predložil rozhodnutia, ktorými poukazoval na výšku priznanej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach, ktoré sú pre účely posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nepostačujúce.

42. Súd pri určení formy alebo výšky zadosťučinenia vychádzajú predovšetkým z povahy trestnej veci, tiež z dĺžky trestného stíhania a predovšetkým z dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby. Forma a prípadná výška zadosťučinenia nesmie byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti, t.j., jej priznanie je nad rámec konštatovania porušenia práva na mieste iba vtedy, ak by sa z hľadiska všeobecnej slušnosti poškodenému satisfakcia skutočne mala dostať (rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR z 27.6.2012 sp.zn. 30Cdo 2813/2011, R 122/2012).

43. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Primárnou funkciou náhrad je funkcia satisfakčná, teda primeraná a s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, optimálne a tým účelne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Zo súdom vykonaného dokazovania nevyplývalo, že to bolo trestné stíhanie žalobcu, ktoré malo negatívny dopad naňho, jeho povesť v spoločnosti, že došlo k strate klientely. Išlo len o jeho subjektívne pocity.

44. Žalobca mal v konaní nielen povinnosť tvrdenia ale i dôkaznú povinnosť, preto je na ňom, aby predložil alebo označil dôkazy preukazujúce dôvodnosť priznania nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške. V tomto smere súd nemôže nahrádzať jeho činnosť pri navrhovaní dokazovania. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že vedenie trestného stíhania voči jeho osobe malo až také negatívne dôsledky v jeho osobnom živote, pokiaľ ide o okruh priateľov, známych, susedov a pod.. Žalobca okrem negatívnych dopadov v zamestnaní (pozastavenie advokátskej činnosti) nepreukázal, že by v dôsledku trestného stíhania bola znížená jeho česť, prípadne dôstojnosť v spoločnosti. Tieto tvrdenia zostali len vo všeobecnej rovine jeho tvrdení, avšak bez preukázania týchto skutočností relevantným dôkazom, pričom aj v tomto smere dokazovanie zaťažovalo žalobcu. Z týchto dôvodov súd konštatuje, že prípadným priznaním výšky zadosťučinenia čo i len sčasti uplatneného nároku, by došlo k rozporu s

výsledkami vykonaného dokazovania so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti. Už samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím. Preto súd žalobu žalobcu zamietol.

45. Súd nevykonával dôkaz navrhnutý žalobcom, a to výsluch vyšetrovateľa, ktorý robil prvotné úkony pri vyšetrovaní poškodeného Q. Z., či mal nejaké telesné poškodenie, ktoré by nasvedčovalo nejakému vehementnému útoku. Súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení strán sporu. Súd neakceptoval tento návrh žalobcu, lebo sa jedná o dôkaz nespôsobilý preukázať tvrdenú skutočnosť žalobcom ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy.

46. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP. Žalovanej ako úspešnej strane voči žalobcovi by patrila plná náhrada trov konania, avšak žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, preto súd vyhlásil, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Košice-okolie. Lehota na podanie odvolania začína plynúť dňom nasledujúcim po dni doručenia tohto rozhodnutia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie musí byť podpísané a predložené v počte 2 rovnopisov s prílohami.

U p o z o r n e n i e : ak nebude súdu doručený potrebný počet rovnopisov s prílohami, jeho kópie súd vyhotoví na náklady odvolateľa.

Ak povinná osoba dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.